

[Henry Christensen.]

Men det, som statsministeren skylder os en forklaring på, og det, som jeg vil bede statsministeren redegøre lidt nærmere for over for folketinget, er, hvordan han i øvrigt vil afbalancere disse forøgede lånemuligheder for erhvervslivet. Vi er indforstået med, at det må man gøre, og det kan vel gøres, enten ved at vi øger opsparingen her i landet — det var der ikke noget om — eller ved at andre får en mindre adgang til disse lån. Har statsministeren det med i sin overvejelse? Man kunne også tænke sig, at det kunne ske ved, at vi øgede lånoptagningen i forhold til, hvad vi hidtil har haft; det går jeg ud fra ikke er statsministerens tanke. Og når statsministeren erklærede her i tinget for en måned siden, at det var regeringens målsætning gradvis at fjerne betalingsbalanceunderskuddet — og det er en nødvendig målsætning — skylder statsministeren også en forklaring på, hvorfra afbalanceringen, der skal sikre en større låntagning for erhvervslivet og af hensyn til likviditeten, så skal foretages.

Vi må i den forbindelse videre erindre os, at den øjeblikkelige økonomiske stilling jo er differentieret. Det er den del af erhvervslivet, der skal konkurrere på udlandet eller med udenlandske virksomheder her i landet, der er ramt, og hvor beskæftigelsen er gået ned. Det er jo ikke bygge- og anlægsvirksomheden, hvis omfang vi selv har bestemt, der er ramt, bortset fra visse lokale foreteelser. Derfor er der en forskelligartet situation, derfor må opgaven efter vor opfattelse være, at vi også må prøve at ændre balancen her, f. eks. ved at rejse spørgsmålet om at stille krav til en øget selvopsparing eller selvkapitaldannelse inden for det omfattende boligbyggeri. Vi må i hvert fald have anvist steder, hvorfra kapitalen skal komme. Regeringen havde ingen anvisning.

Jeg vil føje til som andre vigtige led: en liberalisering af såvel erhvervsstrukturen som arbejdsmarkedet, hvad der i den nuværende situation i høj grad er et behov for.

Men endelig kommer jo ind i billedet omkring anvendelsen af kapitalen også spørgsmålet om de offentlige udgifter. Deres omfang spiller jo også en betydelig rolle. Regeringen har her på forhånd bebudet en stigning i statens budget på 3 milliarder kr.

Men dertil kommer kommunernes budgetter, hvor vi med de krav, som lovgivningsmagten stiller, vel desværre i hvert fald ikke kan regne med en mindre stigning end stigningen sidste år, der var på 1½ milliard. Det er en stigning i de offentlige budgetter på i alt 4½ milliard. Lader dette sig overhovedet forene med den forventede produktionsstigning og en rimelig fordel af denne, herunder med en større del til erhvervslivets finansiering? Vi må vel desværre stadig regne med, at produktionsstigningen i øjeblikket ikke kan forventes at højere end til omkring 3 pct. Se, med et nationalprodukt på 80 milliarder betyder de tal, regeringen har fremlagt om den forventede stigning i det offentlige budget, at hvis prisstigningerne er indregnet til 3 pct.; ville vel det samlede nationalprodukt kunne gøres op næste år til 85 milliarder, men det ville altså sige, at så havde det offentlige lagt beslag på stort set hele stigningen. Nu er det desværre måske ikke realistisk kun at regne med en prisstigning på 3 pct., det er måske nok mere realistisk at regne med en prisstigning på 6 pct. Det betyder, at så sækker vi fortsat bagud i inflationshistorien, så vor konkurrenceevne forringes. Men har man regnet med en prisstigning på omkring 6 pct., så bliver det alligevel omkring to tredjedele af produktionsstigningen, der på forhånd lægges beslag på til vækst i de offentlige udgifter. Hvilken andel har man tiltænkt borgerne, og hvad bliver der under den forudsætning tilbage til væksten i erhvervslivets udbygning? Dette er centrale økonomiske spørgsmål.

I venstre tror vi derfor, det er nødvendigt, hvor ubehageligt det end er, også at drage spørgsmålet om de offentlige udgifter ind i billedet. Vi har fra venstres side gang på gang fremhævet, at man måtte lægge en udgiftsramme for de offentlige udgifter afstemt med samfundets samlede økonomi og herefter prioritere udgifterne inden for denne ramme. Jeg skal her henvise til, hvad vi så ofte har sagt omkring vores opfattelse af, hvilken budgetteringsmetode der burde anlægges. Men situationen omkring de offentlige udgifters vækst er i den aktuelle situation af yderste alvor for vor samlede økonomi. Tror man ikke, det også er en svækkelse, at vi i denne økonomiske situation må se både en samlet for-